

7 43

да лекуват заболялата от простуда Райна. И пак на път. Безкраен път. Безкраен студ.

Ден и нощ шейните летят по украинската равнина, сред нагиздените в бяла премяна лесове, с кратки пренощувания тук-там по пътя. Най-сетне стигат заледения Днепър, в далечината блесят кубетата на Софийския събор, на Печерската лавра. В Левашевския пансион ги посрещат с радост и нежни грижи. Две майчински ръце приемат с обич полуизмирзналото дете и в топлиите прегръдки на Мария Николаевна Ламанская, Царева, която от този миг става вече Царевна, за втори път дълго и горчиво изплаква всички сълзи насъбрани от Струга до Киев.

След осем години, през лятото на 1874 година на нея пред Златния рог една още млада жена, облечена в черно, следи с трескав взор да се появи парахода от Одеса. Пътниците слизат един след друг, но Митра Миладинова не може да разпознае своето девойче. Изведнъж към нея се спуща стройна мома, облечена в копринена рокля на цветчета. Тъмните коси са вдигнати нагоре в изящна прическа. Митра трепва. дъхът замира на устните ѝ. Нима това е нейната любима дъщеря, нима това е Царева? Дълго двете жени не можеха да промълвят нито дума, разтърсени от безгласни, частливи хълцания.

Младата учителка говори отлично руски и френски. Тя е запозната с всички съвременни науки. Тя ще може да продължи с достойнство делото на баща си. Защото турската власт не дръзваше да гони жените учители. Дълго спорят българските градове къде да се изпрати дъщерята на Димитър Миладинов, чийто гроб напразнидирят Митра и Царева из целия Цариград. Фанариотите са изличили всяка следа от него и от тоя на брата му.

Но едно не са могли да изличат. Миладиновата кръв, която тече в жилите на Царевна. И смелата девойка поема със същата неустрашимост и безпределна обич към родината пътя на своя ба-